

Úvod: Bohu není jedno, jak o něm mluvíme a jak o něm přemýšlíme

Milí bratři, milé sestry,

Pánu Bohu nevadí, jak o něm smýšlíme a jak o něm mluvíme. Hospodin nás za slovo nebere. Můžeme si o něm říkat, co nás napadne – naprosto beztrestně. On si z toho nic nedělá. Je jistě rád, když o něm mluvíme s úctou a pokorně. Ale zvládne i stížnosti, nadávky, pomluvy, zjevné ne-pravdy na jeho účet. My, lidé, si s takovými řeči často nevíme rady. Ale náš Bůh je velkorysý a milosrdný. On má hroší kůži. On to ustojí.

To si zřejmě mysleli Malachiášovi současníci. Kydali hnůj na svého Boha. A domnívali se, že jim to projde. Že se na ně Hospodin hněvat nebude.

Ale to není pravda! Hospodin těžce nese, když o něm mluvíme zle, nebo nepřiměřeně, falešně, lživě, výsměšně. Těžce to nese – právě od těch, kteří mu patří! *Příliš smělá jsou vaše slova proti mně, praví Hospodin.* To, co si o mně vykládáte, jsou *silná slova* – přeloženo doslovně. A kdybychom použili naše úsloví, znělo by to asi takhle: *Vaše řeči - to je na mě silná káva. To už je i na mě moc.*

Měli bychom si dnes uvědomit, že Hospodin slyší každé naše slovo. Ale ne každé naše slovo se Hospodinu líbí. A zvláště ne takové řeči, které urážejí a pomlouvají přímo jeho samého. A kdo si myslí, že mu taková slova projdou, ať slyší jasně tento Ježíšův výrok: *Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.* (Mt 12:36-37)

Izrael říká: „Sloužit Bohu není k ničemu“

A jaká slova tedy tak Hospodina zasáhla, zarmoutila, urazila? Co přesně o něm Izraelci říkali? *Sloužit Bohu není k ničemu. Co z toho, že jsme před ním drželi stráž a že jsme chodili před Hospodinem zástupů zachmuřeně?*

Víte, co je zvláštní? Dnes jsme na samém konci Malachiášova proroctví. A ani prorok nepochválil Boží lid za to, že Hospodinu dobře a věrně slouží. Naopak! Hospodin neustále svou církev napomíná, že se mu od ní nedostává zasloužené cti a slávy, že mu jeho lid neslouží tak, jak by měl. Lidé mu v chrámu obětují méněcenné kusy dobytka (1:8). Kněží vykládají Zákon tak, jak se jim zrovna hodí a sami Boží slovo neposlouchají (2:9). Lidé se tváří zbožně v chrámu, ale přitom se rozvádí se svými životními partnery (2:13-14) a berou si ty, kteří Hospodina neznají a neuctívají (2:11). Všichni opakovaně mluví zle o Hospodinu. (2:17) A okrádají Boha o desátky (3:8). Docela veliký výčet všech možných poklesků Izraele vůči Hospodinu. Takže sečteno, podtrženo: *Sloužíte mi povrchně, odbýváte mě po všech stránkách. A nakonec ještě máte tu drzost říct: Sloužit Bohu není k ničemu. Co z toho, že jsme před ním drželi stráž a že jsme chodili před Hospodinem zástupů zachmuřeně?*

Ano, oni očekávali, že jim Hospodin za tyto jejich pokleslé služby bude hojně žehnat. Že jim splatí tuto jejich snahu, toto jejich duchovní úsilí. A nejlépe materiálně, hmotně.

Vždyť Hospodin by přece měl být takový automat na požehnání! Měl by být podobný kávovaru na vlakovém nádraží, který vyrobí kávu každému, kdo do něj vhodí pár korun. Jenže Hospodin je podle slov jeho lidu pokažená mašina na kávu. Vy do něj vhodíte pár mincí, on je spolkně – ale kávu vám neuvaří.

Církev říká: „Sloužit Bohu není k ničemu“

Milí bratři, milé sestry, nejsou to i naše stížnosti? Nejsou to i naše myšlenky, naše slova?

Vždyť my se k Bohu modlíme – před jídlem a před spaním, a také v těžkých životních situacích. Pravda: Na dlouhé rozmluvy s Bohem, na pravidelnou obět rtů – to nemáme čas ani sílu. Ale stejně se přece modlíme víc, než ostatní lidé. Tak by to Bůh mohl brát v potaz.

My faráři sice nežijeme vždycky, jak si Bůh přeje. A Božímu slovu musíme občas trošku obrousit hrany a přistříhnout křídla - aby to lidé strávili a z kazatelen nás nevyhnali. Ale jiní dokonce nemají vůbec potuchy, co v Božím slovu stojí. Tak by to Bohu mohlo stačit. A mohl by nám víc žehnat. ocenit A pokud jde o bohoslužby – v neděli ráno všichni Hospodina chválíme, co nám jen hlas dovolí. A uctivě máme zavřené oči při modlitbách. A stojíme, když se předčítá jeho slovo. Že se potom k sobě ve všedních dnech nechováme podle jeho vůle, že jsme na sebe zlí a ubližujeme si – to je tím, že jsme hříšní. S tím my nic neuděláme. Přesto Pánu Bohu dáváme ze sebe víc, než lidé, kteří v něj nevěří, anebo ti takzvaní evangelíci, kteří v neděli vyspávají. K tomu by Všemohoucí přece měl přihlédnout. Měl by to víc ocenit.

A trochu nás mrzí, že Pánu Bohu nestačí to, co z lásky k němu každou neděli vhazujeme do košíčku. A navíc jednou ročně z lásky k němu platíme salár. No, desátek to sice není... Ale dáváme pořád hodně – ve srovnání s těmi, kteří mu nedávají nic. Za to si přece zasloužíme jeho požehnání.

Ale Bůh nám nežehná tak, jak by měl. On nám nedává to, co bychom chtěli a přesně tehdy, kdybychom to chtěli. Naše modlitby nechává nevyslyšené. Modlíme se třeba za zdraví naše i našich blízkých – a ono to často nefunguje. Nebo doufáme a stojíme o hmotné požehnání – a pořád dřeme bídu s nouzí. A čekáme, kdy se ten náš život začne dobře vyvíjet – ale stejně bloudíme neustále v kruhu.

A tak: Sloužit Bohu není k ničemu. Nic z toho nemáme, že mu sloužíme.

Bratři a sestry, všimli jste si, že jsem v těchto stížnostech schválně kopíroval řeč Malachiášových současníků. I oni mluví „o“ Bohu, a ne „k“ Bohu. Bůh jim už ani nestojí za to, aby k němu volali, aby si stěžovali přímo jemu, aby před ním nařikali. Nad Hospodinem už zlomili hůl. Bůh - ten automat na požehnání - je stejně pokažený... Proč bychom do něj cpali další mince? Proč bychom se k němu dál modlili? Vždyť je to ztráta času a sil.

Izrael (i církev) pokračuje: Lepší je tedy žít, jako by Boha nebylo

A jejich uznání mají ti, kteří na to přišli už dávno. Z jejich života se tito stěžovatelé chtějí poučit. Proto za šťastné pokládáme opovázlivce, říkají. Mají úspěch, ač se dopouštějí svévolností, pokoušejí Boha, a přece uniknou.

Hospodin už to zřejmě úplně vzdal. Buďto se odmlčel a vzdálil. Anebo zestárl natolik, že není schopen reagovat na podněty lidu – ani na ty dobré, ani na ty zlé. Nám nežehná. A opovázlivce netrestá. Těm se daří – a Bůh jim jejich lotroviny toleruje.

Milí bratři, milé sestry, pokud jste v tuto chvíli mysleli na nějaké podvodníky ze světa kolem nás, vraťte se zpět, zpět do „církev“. Opovázlivec zde není každý prospěchářský politik – ale jen takový prospěchářský politik, který sám sebe zároveň pokládá za křesťana. Ovšem na jeho životě to nepoznáte. Opovázlivec zde není třeba každý podnikatel s ostrými lokty, který jde přes mrtvolu. Ale jen ten, který o sobě tvrdí, že věří v Boha. Ovšem na jeho životě to není vůbec vidět. Opovázlivec zde není každý malý podvodníček a zlodějíček – ale jen ten, který se při tom všem, co má na svědomí, klidně stále považuje za věřícího člověka.

Tedy těmi opovázlivci se zde myslí lidé, kteří se hlásí ke křesťanství, považují se třeba za katolíky nebo evangelíky – ale jejich život tomu naprosto neodpovídá. Žijí si, jak chtějí, jak oni sami uznají za vhodné. Bůh nad nimi je – ale do života ať se jim raději neplete. A proto si takoví opovázlivci často vedou v životě lépe, než ti, kteří se alespoň trochu drží Božího slova. Protože jim nic nestojí v cestě k sobeckému štěstí a sobeckému prospěchu.

A Bůh je přítom nechává. Nijak je netrestá. Proto bychom měli jít jejich cestou, domnívali se Malachiášovi současníci – a nejen oni. I nás to čas od času napadne: Zda bychom se neměli v životě lépe, kdybychom si žili, jako by Boha nebylo. Nepřišli bychom o drahocenný čas, který jinak trávíme v kostele. Mohli bychom mít ostré lokty a dělat všechno pro to, abychom se zde na zemi měli dobře – klidně na úkor druhých lidí, bez výčitek svědomí.

Sloužit Bohu se ovšem vyplácí! Jen pohled'me na „budoucnost“ opovázlivců.

Takže: Vyplácí se sloužit Hospodinu, nebo nevyplácí? Milí bratři, milé sestry, snad nečekáte, že bych dnes řekl něco jiného, než že vyplácí. Samozřejmě že se to vyplácí!

Když se podíváme na ony opovázlivce, nakonec s lítostí musíme konstatovat, že pozemské štěstí bude to jediné štěstí, které zažijí. Pokud ovšem předpokládáme, že se jim bude dobře dařit po celý jejich život. Víme přece, že tomu tak většinou není. Ale i kdyby měli takové štěstí, prožijí stejně jen několik pro ně dobrých let zde na zemi... Ale nic víc.

Hospodin nám dnes říká, že si všechno pamatuje. Všechno, co se na tváři země odehraje – ať už dobré či zlé – všechno si v nebi zapisují. *Hospodin to pozoroval a slyšel. A byla před ním sepsána pamětní kniha se jmény těch, kteří se bojí Hospodina a mají na mysli jeho jméno.* Jména těch, kteří Bohu poctivě sloužili, jsou v nebi zapsaná. Tito lidé mají budoucnost. Na rozdíl od všech ostatních, na rozdíl od oněch opovázlivců. Jejich jména si v nebeských knihách nevedou – není k tomu totiž důvod. Slovy knihy Zjevení z dnešního prvního čtení: *Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách. Moře vydalo své mrtvé, i smrt a její říše vydaly své mrtvé, a všichni byli souzeni podle svých činů. Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero. A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera.* (Zj 20:12-15)

To všechno zatím zjevné není. Je to skryto našim očím. Až do soudného dne. *Hle, přichází ten den hořící jako pec; a všichni opovázlivci i všichni, kdo páchají svévolností, se stanou strništěm. A ten přicházející den je sežehne, praví Hospodin zástupů; nezůstane po nich kořen ani větev.*

Žádná budoucnost. Žádná naděje. Pár krásných let zde na zemi – a nic víc. Bratři a sestry, nezávidíme takovým lidem jejich pozemský život. Nezávidíme jim jejich úspěchy, postavené na nečestném chování, jejich třeba nespravedlivě nabitý majetek. Spíš pro ně plačme. Spíš se za ně modleme. Protože jejich výhled je velice ubohý a strašný.

Sloužit Bohu se vyplácí! Pohled' me na slavnou budoucnost těch, kteří Bohu slouží!

Sloužit Hospodinu se vyplácí. Ten, kdo se bojí Hospodina, ten kdo slouží Hospodinu, má totiž nádherný výhled do budoucnosti – na rozdíl od oněch opovázlivců a svévolníků. Nádherný výhled do Boží budoucnosti! *"Ti budou, praví Hospodin zástupů, v den, který připravuji, mým zvláštním vlastnictvím, budu k nim shovívavý, jako bývá shovívavý otec k synu, jenž mu slouží."*

V ten den nám i všem ostatním bude zcela jasné, že nás vlastní milosrdný a láskyplný Bůh. Že jen jemu patříme, jen jemu náležíme. A že jsme jeho vlastnictvím - napořád. On právě na nás ukáže své milosrdenství, svou shovívavost. Bude k nám milosrdný, jako je otec milosrdný ke svým poslušným dětem. To už nikdo nikdy nepopře. Ani naše vlastní nitro, které je k tomu - pod tíhou životních těžkostí - tak náchylné.

A dál: *...vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích. Rozběhnete se a budete poskakovat jako vykrmení býčci, rozšlapete svévolníky, že budou jako popel pod chodidly vašich nohou v ten den, který připravuji, praví Hospodin zástupů.*

Nám vzejde *slunce spravedlnosti* – nám vzejde sám Ježíš Kristus, při svém druhém, slavném příchodu. On bude naším světlem. Vždyť nyní občas procházíme tmou, nebo často přebýváme v jakési šedé zóně. Ale jednou nás plně ozáří Pán Ježíš (viz Ž 36:10; Zj 21:23). A on nás svými paprsky také uzdraví. Odpustí nám všechny hříchy, s kterými jsme zápasili a pod jejichž tíhou jsme občas padali. Kompletně nás vyléčí z naší vázanosti na zlo tohoto světa, z našeho hříchu a smrti. Uzdraví nás – a tím nás připraví pro věčný život. Tedy to všechno, co pro nás učinil už na golgotském kříži, jednou bude všem, tedy i nám, konečně absolutně zjevné. Vždyť Ježíš ve tmě tohoto světa kdysi umíral na kříži (Mk 15:33), aby nám jednou mohl zářit jako nikdy nezapadající Slunce. Vždyť on všechny naše nemoci vzal na sebe (Mt 8:17), aby nás, od hříchu vyléčené, jednou mohl vpustit do svého království. To bude radosti!

A proto se vyplácí sloužit Hospodinu. Služba Bohu totiž má budoucnost.

Sloužit Bohu se nevyplácí – pokud stojíme jen o pozemské štěstí.

Opravdově sloužit Bohu se nám sice nevyplatí, pokud chceme požívat jen pozemské štěstí a užívat dočasný prospěch. Spíš je tomu často naopak: čím usilovněji Bohu sloužíme, tím více trápení v životě prožíváme. Ježíš, který dobře ví, o čem mluví, sděluje svým věrným: *Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.* (J 16:33)

A víme také, že Boží hmotné požehnání rovněž není v tomto světě samozřejmostí. Že nám Bůh žehná – ale zcela svrchovaně a zcela svobodně. Prostě často jinak, než bychom si přáli a než očekáváme.

Službou Bohu si nevysloužíme Boží náklonnost. Tu jsme již dostali – v Kristu!

A když budeme Bohu sloužit, ani Boží přízeň a lásku si tím nevysloužíme. Naštěstí to ale ani není potřeba! Tu jsme již dostali. Ujištěním o Boží přízni a lásce ke svému lidu celá kniha proroka Malachiáše začíná: *Zamiloval jsem si vás, praví Hospodin.* (Mal 1:2) To nám všem Bůh definitivně potvrdil v životě, smrti a vzkříšení svého Syna Ježíše. A na tom smíme a máme stavět.

Ale přesto máme Bohu sloužit, protože to od nás očekává – jakožto projev naší vděčnosti za jeho přízeň.

Ale přesto od nás všech Hospodin očekává poctivou a horlivou službu. Jedině službou Bohu totiž můžeme přiměřeně odpovědět na všechno, co nám v Ježíši Kristu dal, a také na všechno, co pro nás v Kristu ještě přichystal.

Závěrečné slovo ke konfirmandům

A přesto, že jsem dnes své ženě tak trochu slíbil, že budu mít krátké kázání – musím se ještě na závěr obrátit přímo na vás, milí konfirmandé. Právě vy jste se dnes veřejně přihlásili k Ježíši Kristu jako ke svému jedinému Pánu a Zachránci. Tím jste sami za sebe potvrdili smlouvu s Bohem, při křtu uzavřenou. Bez tohoto vašeho dnešního vyznání by váš křest neměl žádný význam. Křest bez víry totiž nikoho nikdy nespasil. Dnes jste tedy učinili významný krok v životě: krok víry. Ale takových kroků a krůčků ještě v životě budete muset učinit hodně, byť nebudou tak okázalé a slavnostní, jako ten dnešní. Jděte proto za přímo Ježíšem. Každý den vašeho života. Neopouštějte ho. Víte, stát se formálním, jednoročním, papírovým nebo kartotéčním, vlašným křesťanem – to není žádné umění. Takových lidí je žel mnoho.

Ale vy jste se dnes rozhodli pro život v blízkosti Pána Ježíše. Pro život v poslušnosti Bohu. Na to nikdy nezapomeňte!

Namísto modlitby: Závěrečná prosba o Boží požehnání

Vám především je nakonec určeno závěrečné slovo Malachiášova proroctví: *Pamatujte na zákon mého služebníka Mojžíše, jemuž jsem vydal na Chorébu pro celého Izraele nařízení a práva. Hle, posílám k vám proroka Elijáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestihl zemi klatbou.*

Kéž Vám tedy Hospodin žehná, abyste nikdy nezapomněli, že vaším průvodcem v životě je Boží slovo, v Bibli zapsané. A kéž vám Hospodin žehná, aby vaše mladé srdce bylo obráceno k nám, vašim duchovním otcům a matkám. Abyste nás měli rádi a učili se od nás. I my toužíme po tom, aby zase naše srdce bylo obráceno k vám. Abychom vás správně a laskavě vedli ke Kristu. Abychom se ale i my leccemu dobrému přiučili právě od vás. Kéž nám všem Hospodin žehná, abychom tvořili jeden lid, horlivý v poslušnosti a službě našemu Pánu a Spasiteli, Ježíši Kristu. Amen.

ROZPIS PŘÍŠTÍCH KÁZÁNÍ – BIBLICKÉ TEXTY A TÉMATA (dá-li Bůh):

Datum	Biblický text (základ kázání)	Název (téma)
3.4.	Židům 10:16-25	Zvěst Velkého pátku
5.4.	Skutky 10:33-44	Zvěst Neděle vzkříšení
12.4.		<i>Kázání: Jaroslav Hrbáč</i>
19.4.	Marek 1:1-8	Počátek evangelia Ježíše Krista
26.4.		<i>Kázání: Jindřich Slabý</i>